

Kniha Daniel — sto sedm

Prorocké vyprávění: Od Jeroboáma k Jošiášovi a k obnově starých stezek

Jeff Pippenger

2024-02-29

V roce 1844 se protestanti ve Spojených státech oddělili od milleritského hnutí a zaujali své prorocké postavení jako dcera Babylóna, jak to předobrazně znázornil Jeroboám, když po oddělení jeho deseti severních kmenů od jižního judského království zavedl padělaný bohoslužebný systém. Jeroboámovi dvě zlatá telata, jedno ve městě Bét-el (ve významu „dům Boží“/církve) a druhé v Danu (ve významu soud/stát), předobrazovala falešný systém církve a státu, který je předobrazem Spojených států. Všechny prvky Jeroboámovi padělaného systému církve a státu byly vytvořeny podle téže struktury, jaká byla stanovena v Áronově vzpouře. Jeroboámův padělaný bohoslužebný systém byl tedy obrazem Áronova padělaného bohoslužebného systému.

Jeroboámův padělaný systém představoval systém uctívání, který protestantismus zastával, když se oddělil od hnutí prvního anděla a stal se dcerou neboli obrazem římské šelmy papežství. Již při samém ustanovení Jeroboámovi padělaného systému se prorok z Judy postavil proti jeho oltáři a falešnému systému uctívání. Roku 1844, právě na samém počátku úlohy odpadlého protestantismu při zavádění systému uctívání znázorněného jako dcera Říma, vstoupili milerité vírou do Nejsvětějšího místa nebeské svatyně a rozpoznali sobotu, a tak představovali prorocké pokárání dcerám Říma, které se rozhodly dále zachovávat znamení autority Říma — nedělní bohoslužbu.

Prorok z Judy, který se postavil proti Jeroboámovi, tam a tehdy pronesl proroctví.

I zvolal proti oltáři slovem Hospodinovým a řekl: Ó oltáři, oltáři, takto praví Hospodin: Hle, domu Davidovu se narodí syn, jménem Jošiáš; a na tobě bude obětovat kněze výšin, kteří na tobě pálí kadidlo, a na tobě budou spalovány lidské kosti. A téhož dne dal znamení a řekl: Toto je znamení, o němž promluvil Hospodin: Hle, oltář se roztrhne a popel, který je na něm, se vysype. 1 Královská 13,2.3.

Proroctví zahrnovalo zdvojení slova „oltář“. Zdvojení slova nebo výrazu v proroctví představuje symbol poselství druhého anděla, a tak označuje rok 1844, kdy přišel druhý anděl a protestantismus padl, čímž se stal dcerou Babylóna. Zároveň prorok poskytl znamení, právě tak jako milerité v roce 1844 rozpoznali znamení soboty. Když Jeroboám v následujících verších vyhrožoval prorokovi, jeho ruka ochrnula, čímž se odkazuje na znamení Babylóna, které je vnucováno buď na čelo, nebo na ruku, a které po duchovním přijetí člověka navěky zmrzačuje.

Pro účely této studie se zabýváme předpovědí, kterou prorok předložil a v níž označil, že „domu Davidovu se narodí dítě jménem Jošiáš; a na tobě obětuje kněze výšin, kteří na tobě pálí kadidlo, a na tobě budou spáleny lidské kosti.“ Jošiáš znamená „základ Boží“ a představuje základy adventismu, které byly vybudovány právě v té historii, již předobrazuje Jeroboámovi zavedení jeho falešného systému bohoslužby. Nad falešným systémem bohoslužby, který Jeroboám ustanovil, vykoná Jošiáš soud nad kněžími, kteří stáli v čele padělaného uctívání.

Prorok neuposlechl Hospodinův příkaz, aby se při své cestě k Jeroboámovu uvedení do úřadu nevracel cestou, kterou přišel, a aby v Bét-elu nejedl ani nepil. Když pojezdil pokrm lživého proroka z Bét-elu, byl postaven jako symbol smrti, která měla dolehnout na ty, kdo by se po roce 1844 rozhodli vrátit a požívat nauky a falešné prorocké metodologie odpadlého protestantismu, jak je představuje vzpoura roku 1863. Smrtné lože těch, kdo se v roce 1863 vzbouřili, mělo být totožné se smrtným ložem lživého proroka z Bét-elu. Smrtným ložem odpadlého protestantismu byly dějiny od 11. srpna 1840 až do roku 1844, kdy oni, někdejší vyvolení Boží lid, byli pominuti a stali se dcerami Říma. Smrtné lože laodicejského adventismu bude rovněž mezi datem, kdy mocný anděl sestoupil 11. září 2001, jako tomu bylo v roce 1840, a hodinou velikého zemětřesení, představujícího brzy přicházející nedělní zákon.

Dne 11. září 2001 započalo zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc a anděl se začal pohybovat Jeruzalémem a klást znamení na čelo těch, kteří vzdychají a naříkají nad ohavnostmi páchanými v zemi (ve Spojených státech) a v církvi (laodicejském adventismu). Dne 11. září 2001 se hříchy otců, znázorněné čtyřmi ohavnostmi u Ezechiele, staly přítomnými zkušebními pravdami v procesu zapečetování, který tehdy započal.

Zkouška roku 1863 se týkala základů milleritského hnutí, jak byly představovány „sedmi časy“ z Leviticus 26, které byly roku 1863 odmítnuty. Tato zkouška zahrnovala ochotu či neochotu vrátit se k Jeremjášovým starým stezkám, aby byl nalezen odpočinek pozdního deště. Zkouška roku 1888 byla poselstvím laodicejské církvi, jak je přinesli starší Jones a Waggoner, a bylo to také poselství ospravedlnění z víry.

Roku 1856 poselství Laodiceji poprvé vstoupilo do hnutí milleritů a přišlo se zvýšeným světlem o „sedmi časech“, avšak jak zkušenost znázorněná prostředky nápravy v poselství Laodiceji, tak poselství prorockých dějin byly roku 1863 odmítnuty. Tato zkušenost byla znázorněna viděním (mareh) „toho, co se ukazuje“, a viděním (chazon) „prorockých dějin“, přičemž obě byla odmítnuta. Obě tato vidění našla své naplnění 22. října 1844 a o devatenáct let později byla obě odmítnuta, neboť Ježíš vždy ztotožňuje konec s počátkem.

Dne 11. září 2001 se zkouška vzpour z let 1863 a 1888 opět stala zkoušející pravdou, neboť obě byly spojeny se starými stezkami Jeremjášovými. V onen den přišlo poselství pozdního deště a přišla také zkouška roku 1919, neboť v roce 1919 bylo předloženo falešné evangelium Krista zbaveného jakékoli prorocké relevance jako padělané poselství „pokoj a bezpečnost“. Když dne 11. září 2001 sestoupil mocný anděl ze zjevení osmnácté kapitoly, byly naplněny verše jedna až tři, a verše jedna až tři představují poselství „prvního hlasu“.

„Nyní přichází zpráva, že jsem prohlásila, že New York má být smeten přílivovou vlnou? To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, když jsem se dívala na veliké budovy, které tam vyrůstaly, jedno poschodí za druhým: ‚Jak hrozné výjevy nastanou, až Pán povstane, aby mocně otrásl zemi! Tehdy se naplní slova Zjevení 18,1–3.‘ Celá osmnáctá kapitola Zjevení je varováním před tím, co přichází na zemi. Nemám však žádné zvláštní světlo ohledně toho, co přijde na New York, jen vím, že jednoho dne budou tamní veliké budovy strženy převrácením a rozvrácením Boží moci. Ze světla, které mi bylo dáno, vím, že ve světě je zkáza. Jedno slovo od Pána, jediný dotek jeho mocné síly, a tyto mohutné stavby padnou. Nastanou výjevy,

jejichž děsivost si nedovedeme představit.“ Review and Herald, 5. července 1906.

S příchodem anděla ze Zjevení osmnáct začal kropit pozdní déšť a započala „prorocká rozprava“ znázorněná ve druhé kapitole Abakuka. Tato rozprava se týkala dvou metodologií porozumění biblickému proroctví a falešného i pravého poselství pozdního deště. Rozprava končí, když přichází „druhý hlas“ ze Zjevení osmnáct, označuje začátek výkonného Božího soudu nad novodobým Babylonem a povolává Boží jiné stádo ven z Babylonu. Příchod druhého hlasu označuje konec dějin zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, což je znázorněno čtvrtou ohavností, která zase představuje čtvrtou a poslední generaci laodicejského adventismu, jak se klaní slunci při brzy přicházejícím nedělním zákonu.

Smrtelná postel odpadlého protestantismu mezi sestoupením anděla a zavřenými dveřmi roku 1844 byla předobrazem smrtelné postele laodicejského adventismu mezi sestoupením anděla a zavřenými dveřmi brzy přicházejícího nedělního zákona. Prorok z Judy byl pohřben v témž hrobě jako lživý prorok z Bét-elu, a když král Joziáš zahájil svou reformu, stanul právě před tímto hrobem. Reforma krále Joziáše, jehož jméno představuje „základy Boží“, začala tehdy, když Bůh 11. září 2001 začal vést svůj lid posledních dnů zpět k základům. Jeho reforma začala, když bylo započato dílo obnovy chrámu.

I stalo se osmnáctého roku krále Jóšijáše, že král poslal Šafána, syna Asajášova, syna Mešullámova, písaře, do domu Hospodinova se slovy: Vystup k veleknězi Chilkijášovi, aby sečetl stříbro, které bylo přineseno do domu Hospodinova a které od lidu vybrali strážci prahu. Ať je dají do rukou těm, kdo konají dílo a mají dohled nad domem Hospodinovým; a ti ať je vydají těm, kdo konají dílo v domě Hospodinově, aby opravili trhliny domu, tesařům a stavitelům i kameníkům, a aby se nakoupilo dříví a tesaný kámen k opravě domu. Avšak peníze, které byly vydány do jejich rukou, se s nimi neúčtovaly, neboť jednali věrně. Tu řekl velekněz Chilkijáš písaři Šafánovi: Nalezl jsem v domě Hospodinově knihu zákona. A Chilkijáš dal knihu Šafánovi a ten ji četl. Potom přišel písař Šafán ke králi a podal králi zprávu se slovy: Tvoji služebníci shromáždili peníze, které se našly v domě, a vydali je do rukou těch, kdo konají dílo a mají dohled nad domem Hospodinovým. A písař Šafán oznámil králi: Kněz Chilkijáš mi dal knihu. A Šafán ji četl před králem. I stalo se, když král uslyšel slova knihy zákona, že roztrhl svůj oděv. A král přikázal knězi Chilkijášovi a Achikamovi, synu Šafánovu, a Akborovi, synu Míkajášovu, a písaři Šafánovi a Asajášovi, služebníku královu, říka: Jděte, dotazujte se Hospodina za mne i za lid a za celé Judsko ohledně slov této nalezené knihy; neboť veliký je Hospodinův hněv, který vzplanul proti nám, protože naši otcové neuposlechli slov této knihy, aby činili podle všeho, co je o nás napsáno. 2 Královská 22,3–13.

Předpověď, že se narodí dítě jménem Joziáš, označuje 11. září 2001, kdy mocný anděl sestoupil a vedl svůj lid posledních dnů zpět ke starým stezkám. Tento sestup byl předobrazem sestupem téhož anděla 11. srpna 1840. Oba sestupy znamenaly naplnění proroctví o islámu. Historickou postavou, jejíž jméno je spojeno s tím, že předem určila a zveřejnila předběžnou předpověď naplnění časového proroctví o islámu, nacházejícího se ve Zjevení, kapitole deváté, verši patnáctém, byl Joziáš.

V obou sestoupeních anděla ze Zjevení desáté či osmnácté kapitoly je vyznačeno jméno „Jóšijáš“. Josiah Litch předložil poselství o islámu, které se naplnilo 11. srpna 1840, a 11. září 2001 se v laodicejském adventismu naplnilo proroctví o narození dítěte jménem Jóšijáš, jež bylo předloženo neposlušným prorokem v dějinách Jeroboáma, když anděl vedl svůj lid posledních dnů zpět k základní historii, v níž střetnutí neposlušného proroka a Jeroboáma dospělo ke svému naplnění. Biblické svědectví označilo předpověď o budoucím Jóšijášovi a když se v roce 1844 opakovaly dějiny předobrazené neposlušným prorokem, jeho předpověď toho jména byla znovu vložena do prorockého vyprávění.

Dne 11. září 2001 vedl Lev z pokolení Judova svůj lid posledních dnů zpět k Jeremjášovým dávným stezkám, které představovaly čtyřicet šest let, během nichž Posel smlouvy zbudoval chrám, do něhož měl náhle přijít 22. října 1844. Jóšijáš objevil Mojžišovo prokletí, když zahajoval dílo opravy chrámu. Dílo sto čtyřiceti čtyř tisíc je u Izajáše představováno jako dílo obnovy.

I vystavějí dávné trosky, pozdvihnou někdejší zpuštění a opraví zničená města, zpuštění mnoha pokolení. Izajáš 61,4.

Dílo Jóšijášovo při opravě a obnově chrámu je dílem, které Izajáš označuje za vykonané Božím lidem posledních dnů, neboť všichni proroci hovoří více o posledních dnech než o dnech, v nichž sami žili. Toto dílo bylo rovněž předobrazeno těmi, kteří vyšli z Babylóna za dnů Ezdráše.

Neboť jsme byli otroky; avšak náš Bůh nás v našem otroctví neopustil, nýbrž nám prokázal milosrdenství před očima králů perských, aby nám dal obživení, aby vybudoval dům našeho Boha, aby opravil jeho zpuštění a aby nám dal hradbu v Judsku a v Jeruzalémě. Ezdráš 9,9.

Dílo, které vykonal Ezdráš, bylo završeno poté, co vyšli z Babylóna, a představuje dílo obnovy chrámu, které konal Jóšijáš, dílo, jež Izajáš ztotožňuje s Božím lidem posledních dnů, a započalo 11. září 2001. V knize Zjevení toto dílo rovněž označuje Jan.

A hlas, který jsem slyšel z nebe, ke mně znovu promluvil a řekl: Jdi a vezmi tu malou knihu, která je otevřena v ruce anděla, jenž stojí na moři i na zemi. I šel jsem k andělu a řekl jsem mu: Dej mi tu malou knihu. A on mi řekl: Vezmi ji a sněz ji; a způsobí hořkost v tvém břiše, ale v tvých ústech bude sladká jako med. I vzal jsem tu malou knihu z ruky anděla a snědl ji; a byla v mých ústech sladká jako med; a jakmile jsem ji snědl, mé břicho zhořklo. A řekl mi: Musíš znovu prorokovat před mnohými národy, i kmeny, i jazyky, i králi. A byla mi dána třtina podobná prutu; a anděl stál a říkal: Vstaň a změř chrám Boží i oltář i ty, kteří se v něm klanějí. Ale nádvoří, které je vně chrámu, vynech a neměř je; neboť je dáno pohanům, a ti budou po čtyřicet dva měsíce šlapat po svatém městě. A dám moc svým dvěma svědkům, a budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, oděni v žíněném rouchu. Zjevení 10:8–11:3.

V tomto úseku Jan představuje millerity, kteří přijali poselství obsažené v ruce anděla, když sestoupil 11. srpna 1840, ale kteří také zakusili trpké zklamání 22. října 1844. Jan, stojící uprostřed trpkého zklamání roku 1844, byl poučen, že on jako symbol Božího lidu posledních dnů musí zopakovat zkušenost znázorněnou obdobím let 1840 až 1844, a tak ukázat vpřed k 11. září 2001 a k brzy přicházejícímu nedělnímu zákonu. Bylo mu řečeno: „Musíš opět prorokovat před mnohými národy, kmeny, jazyky i králi,“ což představuje osvětlení celého světa, když anděl sestupuje ve

Zjevení osmnácté kapitoly, když se opakuje dějiny desáté kapitoly Zjevení — „řádek za řádkem“.

V souvislosti s určením dějin, jež se měly opakovat, když Boží lid posledních dnů znovu prorokoval, bylo Janovi řečeno, aby „vstal a změřil“ chrám Boží. Jeho „měření“ bylo výslovně určeno, neboť byl postaven do roku 1844, kde jeho žaludek zhořkl zklamáním z 22. října. Bylo mu řečeno, aby změřil chrám, avšak aby vynechal nádvoří, o němž byl poučen, že představuje čas pohanů, kdy budou pošlapávat nádvoří po tisíc dvě stě šedesát let. Tisíc dvě stě šedesát let skončilo roku 1798. Jan měl začít své měření v roce 1798 a vynechat předchozích tisíc dvě stě šedesát let, během nichž byl duchovní chrám a duchovní Jeruzalém pošlapáván. Stál při zklamání roku 1844, takže od roku 1798 do roku 1844 je čtyřicet šest let. Těchto čtyřicet šest let představuje chrám.

Když měl Jan, tak jako Boží lid posledních dnů, znovu prorokovat, jak to činil od roku 1840 do roku 1844, měl začít ve chvíli, kdy sestoupil anděl při naplnění proroctví o islámu. Jejich dílo opětovného prorokování mělo vyžadovat dílo měření chrámu a toto dílo mělo představovat zkoumání „starých stezek“, tedy dějin znázorněných „chrámem“, které začaly v čase konce roku 1798 a skončily velkým zklamáním roku 1844. Když začali své dílo zkoumání Jeremjášových starých stezek, které jsou Janovým „chrámem šestačtyřiceti let“, bylo v sutinách rozmetaných po celém chrámu nalezeno Mojžíšovo prokletí a naplnilo se předpovězení o Josiášovi, který měl přijít. Dílo Josiášovo je znovu označeno také u Izajáše:

Ti, kteří vzejdou z tebe, vystavějí odvěké zpusťšeniny; znovu pozdvihneš základy mnohých pokolení; a nazvou tě Opravcem trhliny, Obnovitelem stezek k obývání. Izajáš 58,12.

Boží lid posledních dnů měl obnovit „stezky k přebývání“, které jsou Jeremiášovými „starými stezkami“. Měl znovu vystavět dávná zpusťšená místa, tak jako to vykonávali pracovníci v dějinách Jósijáše a Ezdráše. Měl použít metodologii „řádek za řádkem“, neboť neměl pouze „vztyčit“ základní dějiny adventismu, které představuje chrám budovaný čtyřicet šest let, nýbrž tím měl také „pozvednout základy mnohých pokolení“. Měl rozpoznat, že každé reformní hnutí představuje základní dílo a že „řádek za řádkem“ označuje základy posledních dnů v letech 1798 až 1844. Měl opravit „trhlinu“ a trhlina představuje počáteční narušení nádoby nebo zdi, které otevírá cestu k další pohromě. „Trhlina“, která měla být opravena, byla vzpoura roku 1863.

Když Josiáš přišel 11. září 2001, Boží lid posledních dnů se vrátil na Jeremjášovy staré stezky a začal měřit milleritské dějiny. Objevili „průlom“. Rozpoznali pravdu o klenotech Millerova snu, když budovali „starodávne rumy“. Objevili „sedm časů“, jako je objevil Josiáš, a obnovili pravdu Leviticu dvacáté šesté kapitoly, a tak pozdvihli „dřívější spustošení“. Když obnovili „první“ a „poslední“ spustošení Leviticu dvacáté šesté kapitoly, rozpoznali pak, že jedno skončilo roku 1798 a druhé roku 1844. Jejich dílo pozdvihnutí dřívějších spustošení tedy bylo právě onou „holí“, která byla dána Janovi a která mu umožnila změřit chrám.

Lev z pokolení Judova vedl svůj lid zpět na staré stezky, aby mohli nalézt poselství pozdního deště, a poselství pozdního deště je poselstvím islámu třetího běda. Když nakonec objevili dvě posvátné tabule Abakukovy, jak jsou znázorněny na pionýrských grafech z let 1843 a 1850, uviděli, že základ zahrnoval „tři běda“ ze Zjevení, kapitoly osmé, a že druhé běda skončilo v základní historii, v níž byl vztyčen milleritský chrám. Poté rozpoznali, že porozumění pravidlu trojího naplnění

proroctví bylo již dříve ustanoveno Lvem z pokolení Judova, aby když se vrátí na Jeremjášovy staré stezky, mohli rozpoznat „odpočinutí a občerstvení“, což je poselství pozdního deště třetího běda, které je označeno a ustanoveno dvěma svědky prvního a druhého běda.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Nepřítel se snaží odvrátit mysl našich bratří a sester od díla přípravy lidu, který ob stojí v těchto posledních dnech. Jeho sofismata jsou zaměřena k tomu, aby odvedla mysl od nebezpečí a povinností této hodiny. Za nic považují světlo, které Kristus přišel z nebe dát Janovi pro svůj lid. Učí, že výjevy, které jsou bezprostředně před námi, nejsou natolik důležité, aby jim byla věnována zvláštní pozornost. Zbavují účinku pravdu nebeského původu a olupují Boží lid o jeho dosavadní zkušenost, místo níž mu dávají falešnou vědu.“

„Toto praví Hospodin: Zastavte se na cestách, pohleďte a ptejte se po dávných stezkách, kde je dobrá cesta, a chodte po ní.“ Jeremjáš 6,16.

„Ať se nikdo nesnaží strhnout základy naší víry — základy, které byly položeny na počátku našeho díla modlitebním studiem Slova a zjevením. Na těchto základech stavíme již po posledních padesát let. Lidé se mohou domnívat, že našli novou cestu a že mohou položit pevnější základ než ten, který byl již položen. To je však veliký klam. Jiný základ nikdo nemůže položit než ten, který již byl položen.“

„V minulosti se mnozí ujali budování nové víry, ustanovování nových zásad. Jak dlouho však jejich stavba obstála? Brzy padla, neboť nebyla založena na Skále.

„Nemuseli snad první učedníci čelit lidským výrokům? Nemuseli naslouchat falešným teoriím a pak, když vykonali vše, obstát pevně a říkat: ‚Jiný základ nikdo nemůže položit mimo ten, který je již položen.‘ 1 Korintským 3,11.

„Máme tedy pevně zachovat počátek své důvěry až do konce. Bůh a Kristus poslali tomuto lidu slova moci, aby jej krok za krokem vyvedli ze světa do jasného světla přítomné pravdy. Se rty dotčenými svatým ohněm hlásali Boží služebníci toto poselství. Božský výrok zpečetil pravost hlášané pravdy.“ Testimonies, svazek 8, 296, 297.